

Országos Rendőrfőkapitány
PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása
Ea.:
Tel.:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** által előterjesztett panaszügyében folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára és (2) bekezdésére, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf. 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos postai úton terjesztette elő panaszát a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

A panaszosok a közösen írt és egyenként aláírásukkal ellátott beadványukban előadták, hogy feljelentéssel szeretnének élni * ellen súlyos testi sértésért, segítségnyújtás akadályoztatásáért, garázdaságért, közösség ellenes erőszakos magatartásért. És súlyos bűncselekmény megvalósításáért.

Továbbá feljelentéssel élnek társa ellen, akin rövid ruha volt, rövid szőkés melírozott haja van, és a jobb vagy bal felkarján tetovált szöveg látható.

Ezen kívül feljelentéssel kíván élni * ellen, aki annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos aznap orvosi igazolással rendelkezett, fenyegetőzött, hogy elő fogja vezetni, hogy ha nem jelenik meg „tanúvallomáson”. Ennek következtében az I. rendű panaszost a tanúkihallgatáson erős stressz érte, beszédzavaros lett, ami azóta is fennáll. Amikor az I. rendű panaszos a tanúvallomását tette és rosszul volt, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrségi épületen belül lévő orvos, orvosi segítséget nyújtson, de * a segítségnyújtást elmulasztotta. Az I. rendű panaszost kikísérte az utcára, annak ellenére, hogy tudta, hogy milyen állapotban van. Három órán keresztül az I. rendű panaszost kényszerítette, hogy beszéljen, pedig akkor már kialakult nála a beszédzavar és az erős fejfájás. Ennek ellenére *. tovább fokozta a helyzetet az I. rendű panaszos részéről és lehet, hogy lett egy maradandó beszédzavara, mivel azóta sem javult az egészségügyi állapota.

A panaszosok, mint sérelmet elszenvedők elmondták, hogy *-n az I. rendű panaszost felhívták a megyei rendőr-főkapitányságtól, hogy jelenjen meg tanúként egy ügyben. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy nem tudta, hogy milyen ügyben idézték be telefonon pénteken, tanúként. Aznap ismét felhívta az I. rendű panaszost *, hogy menjen be tanúként meghallgatásra, de a meghallgatása alatt sem derült ki, hogy milyen ügyről volt szó. Az I. rendű panaszos a meghallgatásról kapott jegyzőkönyvet, de azt tőle a rendőrök visszavették. A II. rendű panaszos vitte be az I. rendű panaszos orvosi papírjait a rendőrségre, azonban ennek ellenére * arról tájékoztatta, hogy ha nem jelenik meg, elővezeti.

A tanúkénti kihallgatás három órán keresztül tartott és annak során olyan stressz érte az I. rendű panaszost, hogy beszéde dadogóvá vált, erős fejfájásra panaszkodott, többször sírva fakadt és az épületből kiérve összeesett és a II. rendű panaszos volt a segítségére. A II. rendű panaszos mentőért kiáltott, amikor a rendőrök körbevették őket és ekkor vették vissza a tanú meghallgatásról készült jegyzőkönyvet. A II. rendű panaszos elmondta, hogy miközben az I. rendű panaszosnak próbált segíteni, akkor éppen őt a rendőrök megakadályozták, először igazoltatták, az igazolványokat átadta, de továbbra is az I. rendű panaszos mellett térdepelt és zöldteával locsolta, mivel ez volt kéznél.

A nyakkendőös rendőr, * azt mondta gúnyosan, hogy ne „cigánykodjanak” és utasította a többi rendőrt, hogy állítsák őket elő garázdaságért, mert túlkiabálnak és ekkor a III. rendű panaszos a II. rendű panaszos kérésére vizet akart vinni, de közben a II. rendű panaszos mondta neki, hogy hívjon ügyvédet * és az ismeretlen rendőr, valamint ezen kívül több rendőr is intézkedett a III. rendű panaszossal szemben, mivel az volt a céljuk, hogy a telefont el tudják tőle venni és ne tudjon ügyvédet hívni.

A II. rendű panaszos sérelmezte, hogy észrevette, hogy az irataik mellett a telefonjaik is a földön voltak, amelyekért lenyúlt, hogy ő is ügyvédet hívjon, viszont őt is elkapta négy rendőr, kicsavarták a telefont a kezéből, nekirontottak, hogy nehogy tudja az ügyvédet

értesíteni. Ekkor hátratorték mindkét kezét, előre megbilincseltek, rávágták a motorháztetőre és bevágták a rendőrautóba, amelyet rázártak. Eközben végignézte, hogyan tiporja le a III. rendű panaszost több rendőr erőszakosan a földre. A III. rendű panaszos eközben végig segítségért kiabált, hogy ne nyomják, mert fájdalmai vannak, mivel gerincbetegsége van. A III. rendű panaszos eközben folyamatosan segítségért kiabált az ott kívülálló emberektől is, hogy engedjék el, mert nem csinált semmit, és a rendőri intézkedésnek eleget tett és engedjék el, mert gerincferdülése van, valamint az I. rendű panaszosnak is kért mentőt. A II. rendű panaszosnak a rendőrautóból kellett végignéznie, hogy a nagytestű * beletérdelt a lánya derekába. Ezt az I. rendű panaszosnak is végig kellett néznie, hogy az amúgy is gerincferdüléssel III. rendű panaszos derekába beletérdel *. Ekkor a III. rendű panaszos nagyon felsivített, sírva jajgatott, mert nagy fájdalmat érzett. Utána a III. rendű panaszost * csoportosan rendőrtársaival végighúzták * előtt. Ez látszik a nadrágján, a pólóján, a cipőjén is, ruhái szétszakadtak. A II. rendű panaszos előadta, hogy ezen idő alatt nem tudta, hogy mire várnak a rendőrök, de még sokáig ott voltak és ő a rendőrautóban a fejével kopogtatott neki, mivel hátra volt bilincselve a keze és többször mondta a rendőröknek, hogy volt már infarktusa és nem kap levegőt, húzzák le az ablakot. Ebben az időben 28-30 fok volt, az autóban nagyon meleg volt, ennek a hőmérsékletnek a duplája. Az egyik rendőr ekkor látta, hogy a II. rendű panaszos rosszul van, így félig lehúzta az ablakot és a másik rendőr felhúzta azt, annak ellenére, hogy a II. rendű panaszos rosszul van. Amikor megérkezett a mentő az I. rendű panaszost is hátrabilincseltek, berakták a mentőbe. Mivel a III. rendű panaszos nem tudott lábra állni, ezért a mentőből hordágyat hoztak neki. Ezt a II. rendű panaszos sírva látta a rendőrautóból. Ismét fejével kopogtatott a rendőröknek az autóból, hogy legalább azt engedjék meg, hogy az értékeit és az autóját le tudja zárni, mivel úgy emlékszik, hogy az I. rendű panaszos hétfő reggel az aranyláncát a kesztyűtartóba tette. Ezt nagyon sokszor elmondta a rendőröknek, az úttesten ahol locsolta a feleségét a nagy fekete dosszié, amiben az irataikat tartják az a földön szétszúszva volt, valamint az I. rendű panaszos aranykarkötője is.

Ekkor jött egy másik ismert személy, aki ekkor név szerint megszólította. A II. rendű panaszos a rendőrség szóvivőjét szintén megkérte letérdepelve az utcán, hogy lezárhassa az autót és, hogy a III. rendű panaszost engedjék el, mert beteg. A II. rendű panaszosnak továbbra sem engedték meg, hogy az értékeit és az iratait biztonságosan az autóba le tudja zárni. * rászólt a rendőrökre, hogy ezt engedjék meg neki, de a II. rendű panaszos mondta, hogy hátrabilincselte kézzel ezt nem tudja megtenni. Ekkor úgy emlékszik, hogy előre bilincseltek a kezeit, kinyitotta a kesztyűtartót és kivette az aranyláncot. Utána kereste az autója kulcsát, de nem találták meg, viszont megtalálták az I. rendű felesége aranykarkötőjét az irataik mellett. * a II. rendű panaszos nyakába rakta az aranyláncát, mivel őt erre megkérte. Ekkor az ott lévő rendőrök lecíganoyzták és gúnyosan megjegyzéseket tettek rá, hogy díszpolgárrá avatta őt *.

Amikor az I. rendű panaszos *nek tette a tanúvallomását és rosszul lett, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrség épületén belül az ott lévő orvos és ápolónők segítséget nyújtsanak, de a rendőr a segítségnyújtást elmulasztotta pedig egy pár lépésre lett volna a folyosón az orvos. Ezt a II. rendű panaszos onnan tudja, hogy őt ez az orvos vizsgálta meg, mivel ő is rosszul volt és az ottani rendőrség épületében az orvos adott neki szívritmus szabályzót. Ezt követően vitték el a fogdára, személyi szabadságától megfosztották, többször kigúnyolták és „lecíganoyzták”. Ennek ellenére kísérté ki * a rendőri épület előtti járdára. * felelős az I. rendű panaszos beszédzavaráért, mert túlstresszelte annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos többször jelezte, erős fejfájása van. Valamint * látta és hallotta, észlelte az I. rendű panaszos beszédzavarát, ennek ellenére a tanúvallomás befejező mondatait ő fejezte be az I. rendű panaszos helyett.

A II. rendű panaszos elmondta, hogy a III. rendű panaszost kérte, hogy hívja fel az ügyvédjüket és tájékoztassa a történetekről és hozzon vizet az I. rendű panaszosnak. Amikor a rendőrök meghallották, hogy az ügyvédjüket akarják hívni, a III. rendű panaszosnak a telefonját oly módon vették el, hogy kicsavarták a karját és a kezéből kitépték a telefonját, majd körbefogták és a földre tiporták, megütötték és megbilincseltek. Erről látlelet készült.

A III. rendű panaszos elmondta, hogy csak vízért ment és az erőszakos rendőri intézkedés során azért kiabált, mert gerincbetegsége miatt nem mindegy, hogy hogyan fogják meg és félt, hogy a földre fektetése során nagyobb sérülést fog szenvedni, mivel eltörhet a gerince, mert nagyfokú gerincferdülés miatt szóba jött a műtéti beavatkozás lehetősége is. De ezt a figyelmeztetést, tájékoztatást nem vette figyelembe * és a III. rendű panaszos derekába beletérdepelt és keresztcsontját erőszakosan eltörte, amelyet egyébként a látlelet igazol.

A rendőri intézkedés agresszivitása folytatódott, mert a kórházi vizsgálatot követően az ismeretlen rendőr erőszakkal el akarta venni az ambuláns lapot. Amíg a kórházban volt az I. és a III. rendű panaszos, fel akarták hívni az ügyvédjüket, de a rendőrök ezt nem engedték nekik, azt mondták, hogy rendőri intézkedés alatt állnak. Ekkor már nem volt rendőri intézkedés, de félrevezetve ezt mondták nekik. A III. rendű panaszos kezét a rendőrök erőszakosan megfogták, az egyik erőszakosan megfogta a csuklóját, kicsavarta a kezét olyan erővel, mintha el akarná törni a panaszos kezét. Ekkor egy kis szobában volt és az ablakon rács volt és félt, hogy meg fogják verni ezért kérte, hogy menjenek ki a folyosóra, de a kérése mind hiába volt, hiszen erőszakosan bezárták az ajtót. A III. rendű panaszos félelmében rögtönzött és arra hivatkozott, hogy személyi szabadságától megfosztják és kérte, hogy ezt ne tegyék. Többször kihangsúlyozta, hogy mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához. Ez a hivatkozás arra volt jó, hogy elérje, hogy a rendőrök kinyissák az ajtót. A III. rendű panaszos félt az ismételt veréstől és szeretne volna, hogy a kórházban tartózkodó személyek is lássák a történeteket. Valamint már főbiájára is hivatkozva könyörgött a rendőrnek, hogy maradjon nyitva az ajtó és ne zárják őt be. Az ismeretlen rendőr folyamatosan agresszíven ordibált a III. rendű panaszosra és az I. rendű panaszosra és azzal fenyegette őket, hogy elmeagyógyintézetbe kerülnek. Ezzel az egyik ápoló is fenyegette őket, aki egyébként a rendőr barátja volt. Mivel az I. rendű panaszos beszédzavarral küszködött emiatt őt többször lebolondozták.

A panaszosok előadták, hogy alapvető emberi jogukat és emberi méltóságukat szó szerint a földre tiporták, esélyük sem volt az alapvető jogaik érvényesítéséhez a rendőri intézkedés során. Megfosztották őket az ügyvédi képvisellettől, pedig jogukban állt volna ügyvédet hívni. Erős diszkrimináció érte őket, ugyanis a rendőr az intézkedés során többször lecigányozta őket. Emellett végig kellett nézni, ahogy a három panaszost egymás szemé láttára bántalmazzák. A III. rendű panaszos előadta, hogy nem tudott járni és hordágyon volt, ennek ellenére mégis hátra volt a keze bilincselve.

A rendőri intézkedés ellen panasszal kívánnak élni, de félnek a Rendőrségtől, mert úgy érzik, hogy az egész családjukat jogi hátrány érte, félnek és rettegnek attól, hogy nem kapnák meg a tisztességes eljárást az ügyvel kapcsolatban. Úgy érzik, hogy roma származásuk miatt bántak így velük a rendőrök és a III. rendű panaszost ezért érte erőszakos rendőri intézkedés * rendőri erőszakos beavatkozásával.

A panaszbeadványukhoz orvosi látleleteket is csatoltak.

Az III. rendű panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

1. az intézkedő rendőrök elleni feljelentés megfogalmazása, a büntetőjogi felelősségük megállapítása,
2. felhatalmazáson túli erőszak alkalmazása, az egészségügyi állapotának figyelmen kívül hagyása.
3. az előállítás jogalapja,
4. az előállítás időtartama,
5. a bilincselés,
6. a mobiltelefon használat.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint arra a megállapításra jutott, hogy a III. rendű panaszossal szemben foganatosított előállítás kapcsán a panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítása jogszerű volt, megfelelt az arányosság követelményének; valamint annak időtartama is harmonizált az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményekkel, így mindhárom nézőpontból a Panasztestület úgy határozott, hogy a panaszos előállítása következtében nem sérült a személyi szabadsághoz fűződő alapvető joguk. A III. rendű panaszos tekintetében, habár a Panasztestület a bilincselést jogszerűnek minősítette, mégis annak fenntartása egy ponton jogszerűtlenné, indokolatlanná, szükségszerűtlenné és aránytalanná vált, így erre figyelemmel a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A III. rendű panaszos által, a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán a Panasztestület nem tudott megállapítani egy olyan tényállást, amely birtokában a sérelmet értékelhette volna, így csakis úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelme nem megállapítható. A III. rendű panaszos által kifogásolt mobiltelefon-használat korlátozása kapcsán mivel a rendőrség nem tudott érdemben előadni olyan körülményt, amelyre figyelemmel korlátozta a panaszos telefonhasználatát, így a Testület úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga sérült. A III. rendű panaszos által sérelmezettek tekintetében a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a rendőrség tudta azt, hogy a panaszos milyen egészségügyi állapotban van és erre figyelemmel intézkedtek vele szemben az információ kiderülését követően, ezért a panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült.

Panasztestület megítélése szerint az alapjogsértés elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés b) pontja ba) alpontja szerint a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- panaszbeadvány;
- az I. rendű panaszos orvosi vizsgálatáról készült zárójelentés;
- rendőri jelentés;
- a III. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése, illetve parancsnoki vélemény és kivizsgálás az előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról;
- feljegyzés;

- rendőri jelentések;
- összefoglaló jelentés;
- Központi Nyomozó Főügyészség határozata.

III.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos által előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amelyek a II. részben említett bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

Az intézkedő rendőr a Tevékenység-irányítási Központ (továbbiakban: TIK) utasítására jelent meg rendőr-főkapitányság épülete előtt, mert ott egy személy ordította, garázda magatartást tanúsított. A helyszínen azt tapasztalta, hogy a III. rendű panaszos az I. rendű panaszos és a II. rendű panaszos társaságában állt és ordítottak. Azt ordították a rendőr-főkapitányság irányába, hogy „nézzétek mit csináltak a feleséggel, tönkre tettétek a feleségemet, hívjatok neki egy mentőt”. Amikor a rendőr a helyszínre ért társaival, akkor mindhárom személyt már megpróbálták más kollégák intézkedés alá vonni. Ezen kollégák közül a panaszban említett * a III. rendű panaszost csak többszöri felszólításra tudta igazolni és azt is csak a II. rendű panaszos kérésére, aki a felszólításnak eleget téve igazolta magát. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a II. rendű panaszos a III. rendű panaszos édesapja. A helyszínen a rendőrök közölték az intézkedés okát és célját, vagyis azt, hogy garázdaság szabálysértést követtek el, amiért őket előállítják a Rendőrkapitányságra, mivel velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható. Erre a III. rendű panaszos közölte, hogy akkor hívja az ügyvédjét. A rendőrök tájékoztatták, hogy az intézkedés ideje alatt nem telefonálhat, azonban a III. rendű panaszos ezen rendőri kijelentéssel nem foglalkozott, és folytatta a beszélgetést. A rendőr ekkor a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget, annak ellenére sem, hogy a rendőr kényszerítő eszköz alkalmazását helyezte kilátásba. Ahogy a rendőr közeledett a III. rendű panaszoshoz, az futásnak eredt, miközben a telefonját a fülénél tartotta. A III. rendű panaszos csak néhány métert tudott megtenni, mivel a kondicionáló terem bejáratánál utolérték. * megfogta a III. rendű panaszos bal karját és így akadályozta meg a további menekülésben. Ezt követően * is odaért és a másik karját is megfogva akadályozta meg az ellenállást. A III. rendű panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért * a tanult fogásokkal térdelő helyzetbe kényszerítette és kezeit hátra helyzetben bilincselte meg. Ekkor a III. rendű panaszos aktív ellenállása passzívvá változott és térdelő helyzetből fenekével, külső behatás

nélkül, saját elhatározásából a murvás talajra huppant és ülve várakozott tovább. Ekkor a rendőr fel kívánta állítani és a többi kollégához kísérni, de a III. rendű panaszos közölte, hogy neki súlyos gerincferdülése van, és ha rosszul mozdul, akkor elpattan a gerince, ezért ellátást kért, mert fáj a háta.

A mentő a helyszínre * óra * perckor érkezett meg, mentőápoló vezetésével. Az időközben a helyszínre érkező mentők a III. rendű panaszost a hordágyra fektették. Ugyanaz a mentő szállította el az I. és III. rendű panaszost, aki egyébként a III. rendű panaszos édesanyja. Az I. rendű panaszos rosszul lett és lefeküdt az aszfaltra. A rendőr kérdéseket tett fel neki, azonban azokra válaszolni nem tudott és zavartan viselkedett, ezért a rendőr mentőt hívott. Az I. rendű panaszos a mentőszolgálat munkatársát meglátva nem akarta alávetni magát az egészségügyi ellátásnak. mentőápoló az I. rendű panaszos viselkedését zavartnak látta és egészségügyi ellátását indokoltan tartotta, így közölte, hogy ellátása céljából bezállítja őt a kórházba. Ezt követően az I. rendű panaszos ismételen nem volt hajlandó alávetni magát az egészségügyi ellátásnak, ezért az I. rendű panaszost a rendőr megbilincselte, majd beültette a mentőautóba. A kényszerítő eszköz alkalmazása során sérülése nem keletkezett. A rendőr karhatalmi segítséget nyújtott a panaszos kórházba szállításához.

A mentő gépkocsiban a III. rendű panaszos kezeit a rendőr hátra helyzetből előre helyzetbe bilincselte át. A kórházban az ügyeletes orvos megállapította, hogy a III. rendű panaszosnak nyolc napon túl gyógyuló keresztcsont törése van. A III. rendű panaszossal szemben az eljárás azonnal lefolytatható lett volna, de az orvos azt közölte, hogy ő nem írja alá az előzetes orvosi véleményre, hogy a személy fogdában elhelyezhető-e avagy sem. A rendőr ezen körülmények miatt elállt a III. rendű panaszos előállításától, majd a kórházban * óra * perckor szabadon bocsátotta.

A helyszínen a II. rendű panaszost többször, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával szólította fel a rendőr a garázda magatartás abbahagyására, ami eredményre nem vezetett. Mivel a panaszos nem tett eleget a felszólításnak, tovább folytatta a kiabálást, ordítást, az agresszív magatartást, ezért a rendőr közölte vele, hogy garázdaság szabálysértést követ el, ami elzárással sújtható, valamint vele szemben az eljárás azonnal lefolytatható, ezért a Rendőrkapitányságra előállítja, amelyet a panaszos tudomásul vett, de a szabálysértés tényét nem ismerte el. Az intézkedő rendőr a II. rendű panaszossal szemben bilincset és testi kényszert alkalmazott, hiszen a felszólításnak nem tett eleget, passzívan ellenállt, a karját megfeszítette. A rendőr a testi kényszer alkalmazása során a kezeit a tanult módon hátra csavarta és a kezeit a háta mögé bilincselte. A II. rendű panaszossal szemben alkalmazott bilincs sérülést nem okozott. A II. rendű panaszos az előállító helyiségben rosszullette, valamint mellkasi fájdalomra panaszkodott, ezért mentőt hívtak hozzá, majd a mentő a kórház Sürgősségi Baleseti Osztályára szállította további vizsgálatok elvégzése érdekében. Az esetről külön feljelentés készült, az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót a II. rendű panaszos számára kiadták.

V.

A rendőri intézkedés elleni panaszok vizsgálata során az alábbiak kerültek megállapításra.

1. Az intézkedő rendőrök elleni feljelentés megfogalmazása, a büntetőjogi felelősségük megállapítása

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint ezen eljárásban azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálatára rendelkezem hatáskörrel, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel.

Ennek megfelelően:

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen az intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen az igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen a testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A panaszosok a beadványukat, mint feljelentést terjesztették elő, amelyben kérelmezték, hogy kerüljön megállapításra a különféle bűncselekmények tekintetében a rendőrök büntetőjogi felelőssége.

Az Rtv. által a hatáskörökre vonatkozó szabályokra tekintettel megállapítható, hogy büntetőeljárás lefolytatása, és a rendőrök felelősségre vonása ezen eljárásban nem végezhető el, hiszen a hatásköri szabályok nem jogosítanak fel arra. A sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények elkövetésére vonatkozó gyanú alapján büntetőeljárás lefolytatására büntető bíróság jogosult, valamint a feltételezett elkövetők esetleges büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető bíróság rendelkezik hatáskörrel.

A fentiekben kifejtettek alapján a közigazgatási eljárás nem jogosult, a panaszosok feljelentésében foglaltak kivizsgálására, így büntetőeljárás indítására, lefolytatására, és a panaszosok által elkövetőként megnevezettek felelősségre vonására sem.

Ugyanakkor az is megállapítható, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztálya határozatában a feljelentést elutasította.

2. Felhatalmazáson túli erőszak foganatosítása, az egészségügyi állapotának figyelmen kívül hagyása

A III. rendű panaszos kifogásolta, hogy a rendőrség az intézkedés során kifejezett felhívása ellenére nem vette figyelembe az egészségügyi állapotát, nevezetesen, hogy a III. rendű panaszosnak súlyos gerincferdülése van. A III. rendű panaszos külön kifogásolta, hogy vele szemben a rendőrök felhatalmazáson túli erőszakot fejtettek ki a bilincselése során. Elmondása szerint a földre teperték, majd hátra helyzetben megbilincseltek úgy, hogy az egyik rendőr végig a derekát taposta. Ennek következtében nyolc napon túl gyógyuló keresztcsonttörést szenvedett.

A Panasztestület álláspontja szerint a III. rendű panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által kifejtett felhatalmazáson túli erőszakra vonatkozó kifogása kapcsán.

A Panasztestület állásfoglalásában foglaltakkal ellentétben megállapítom, hogy a rendőr által elkövetett bűncselekmény gyanújának vizsgálata ezen eljárásnak nem tárgya, az eljárás lefolytatására a Központi Nyomozó Főügyészség rendelkezik hatáskörrel.

A Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztálya határozatában a feljelentést elutasította. A határozat indokolása megállapította, hogy „*Nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a sértettel szembeni – az ellenszegülés leküzdése érdekében alkalmazott – erő átlépte a szükségesség és arányosság mértékét, vagy neki szándékosan okozott volna sérülést.*”

A jogszerű intézkedés közben keletkezett sérülésért az intézkedő rendőröket felelősség nem terheli.”

3. Az előállítás jogalapja

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint *„A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,*

f) aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;”

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.*

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Sztv.) 170. §-a alapján *„Aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.”*

Az Sztv. 216. § (1) bekezdés szerint *„Aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.*

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt az eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.”

A III. rendű panaszos tagadta azt, hogy ellenállt vagy ellenszegült volna a rendőri intézkedésnek. Állítása szerint nem követett el olyan cselekményt, amely miatt elő kellett volna állítani.

A rendőrség tájékoztatása szerint, amikor megjelentek az intézkedő rendőrök a bejelentés helyszínén, akkor a III. rendű panaszos kiabált, ordított, folyamatosan a megyei rendőr-főkapitányság épülete felé mutogatott. A rendőrök tájékoztatták, hogy ezzel a cselekménnyel a garázdaság szabálysértését valósítja meg, illetve amennyiben nem hagy fel ezen cselekményével, akkor elő fogják állítani a Rendőrkapitányságra.

Erre a III. rendű panaszos közölte, hogy akkor hívja az ügyvédjét. A rendőrök tájékoztatták, hogy az intézkedés ideje alatt nem telefonálhat, azonban a III. rendű panaszos ezen rendőri kijelentéssel nem foglalkozott, és az időközben elővett telefonjáról folytatta a beszélgetést. A rendőr ekkor a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget, annak ellenére sem, hogy a rendőr kényszerítő eszköz alkalmazását helyezte kilátásba. Ahogy a rendőr közeledett a III. rendű panaszoshoz, az futásnak eredt, miközben a telefonját a fülénél tartotta. A III. rendű panaszos csak néhány métert tudott megtenni, mivel a kondicionáló terem bejáratánál utolérték. *

megfogta a III. rendű panaszos bal karját és így akadályozta meg a további menekülésben. Ezt követően * is odaért és a másik karját is megfogva akadályozta meg az ellenállást. A III. rendű panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért * a tanult fogásokkal térdelő helyzetbe kényszerítette és kezeit hátra helyzetben bilincselte meg. Ekkor a III. rendű panaszos aktív ellenállása passzívvá változott és térdelő helyzetből fenekével, külső behatás nélkül, saját elhatározásából a murvás talajra huppant és ülve várakozott tovább. Ekkor a rendőr fel kívánta állítani és a többi kollégához kísérni, de a III. rendű panaszos közölte, hogy neki súlyos gerincferdülése van, és ha rosszul mozdul, akkor elpattan a gerince, ezért ellátást kért, mert fáj a háta.

A mentő a helyszínre * óra * perckor érkezett meg, a III. rendű panaszost a hordágyra fektették és az I. rendű panaszossal együtt kórházba szállították.

Megállapítható, hogy a III. rendű panaszos előállításának jogalapja fennállt, ezért a panasz alaptalan.

4. Az előállítás időtartama

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani. „

A Szolgálati Szabályzat 30. § (3) bekezdése szerint „Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.”

A panaszos sérelmezte az előállítás idejének hosszát.

A rendőrség a III. rendű panaszos személyi szabadságát *-n * óra * perctől * óra * percig, azaz összesen 3 óra 55 percig korlátozta az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján.

A III. rendű panaszossal szemben, az előállításának az időtartama alatt a rendőrök az alábbi érdemi intézkedéseket fogantatosították. A helyszínre kiérkező rendőr a panaszossal szemben az intézkedést * óra * perckor kezdte meg, amely során többször felszólította szabálysértő magatartásának az abbahagyására, valamint felszólította arra, hogy személyazonosságát igazolja. A panaszos a sokadik rendőri felszólításra igazolta magát, majd többször próbált meg telefonálni, egyszer elrohant az intézkedő rendőrök elől, akik utána eredtek és a szökését, valamint a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését, ellenállását az Rtv. 48. § c) és d) pontjai alapján * óra * perc és * óra * perc közötti bilincs alkalmazásával tudták megtörni. Ezt követően a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján előállították, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján a ruházatát átvizsgálták. A * óra * perckor a helyszínre kiérkező mentőápoló megvizsgálta a panaszost és az I. rendű panaszossal együtt beszállította a helyi kórházba, ahová kb. * óra körül érkezhettek meg. Ezt követően a panaszost orvosi vizsgálatoknak vetették alá, majd mivel egészségügyi állapota nem tette lehetővé a kapitányságra való előállítását, így a panaszossal szemben intézkedő rendőr az előállításának a befejezése mellett döntött. A panaszossal szemben az előállítás * óra * perckor véget ért.

A kórházban eltelt időt a III. rendű panaszos egészségügyi állapota, a kórház leterheltsége, a betegfelvétel ideje, az orvosi vizsgálat ideje, a szükséges vizsgálatok elvégzése befolyásolta, tehát ezen 2 órás időintervallumot a rendőrség érdemi cselekményével nem tudta befolyásolni.

Megállapítható, hogy a panaszos személyi szabadságának korlátozása a panaszos által, az intézkedés helyszínén és a kórházban eltöltött időszak alatt indokolt, szükségszerű és arányos volt.

A panaszos sérelmei e tekintetben is alaptalanok.

5. Bilincselés

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 48. §-a alapján *„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy*

- a) önkárosításának megakadályozására,*
- b) támadásának megakadályozására,*
- c) szökésének megakadályozására,*
- d) ellenszegülésének megtörésére.*

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés értelmében *„A bilincs alkalmazása kizárólag az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben, a kényszerítő eszköz alkalmazásának az Rtv.-ben és az e rendeletben meghatározott követelményei teljesülése esetén, különösen azzal szemben lehet indokolt,*

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint *„Az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:*

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,

c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.”

(3) A kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés a) pontja szerint *„A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy*

a) a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha

aa) a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől,

ab) az érintett személy szállítása, átkísérése nem az arra a célra kialakított járműben történik,

ac) az érintett személyt a rendőr egyedül állítja elő,”

A (7) bekezdés alapján „*A rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.*”

A III. rendű panaszos sérelmezte, hogy annak ellenére bilincselték meg, hogy együttműködő volt.

A Panasztestület véleménye szerint a III. rendű panaszos bilincselésének a feltételei a helyszínen fennálltak ugyan, azonban a kórházban már nem. A bilincs alkalmazása vonatkozásában a rendőrség nem vette figyelembe a kényszerítő eszközök alkalmazása során kötelezően figyelembe veendő arányosság és fokozatosság elvét. Így ezen okokra tekintettel a Panasztestület álláspontja szerint súlyosan sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a bilincselés szükségtelen, indokolatlan és aránytalan fenntartása miatt.

A panasztestület állásfoglalásával nem értek egyet.

A rendőrség tájékoztatása szerint a III. rendű panaszossal szemben az Rtv. 48. § c) és d) pontjaira tekintettel szökésének megakadályozására és ellenszegülésének megtörésére alkalmazott bilincset * óra * perc és * óra * perc között. A panaszos a helyszínen többszöri rendőri felszólításra volt csak hajlandó személyazonosságát igazolni. Ezen kívül többszöri rendőri felszólításra sem hagyta abba szabálysértés elkövetését annak ellenére, hogy a rendőr a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával, a kényszerítő eszköz kilátásba helyezésére irányuló felszólítással élt. A rendőr közeledett a III. rendű panaszos felé, aki a helyszínről hirtelen elszaladt, és pár méter megtétele után érték a rendőrök utol. Ekkor a szökésének megakadályozása és ellenszegülésének a megtörése érdekében bilincselték meg úgy, hogy kezeit hátra helyzetbe bilincselték, majd amikor a mentőben elhelyezték, akkor már a kezeit előre bilincselték és úgy szállították be a kórházba.

A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincsel személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent, hiszen sok esetben az intézkedés nem elszigetelten, hanem más, esetlegesen az intézkedéssel egyet nem értő, barátságtalan csoport jelenlétében zajlik, ahol az intézkedés alá vont személy ellenszegülésének megtörése és annak fenntartása, valamint a csoport figyelemmel kísérése egyszerre szükséges.

A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy

esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Összefoglalva megállapítható, hogy a III. rendű panaszos viselkedését figyelembe véve a rendőrök jogszerűen, szakszerűen és arányosságot figyelembe véve alkalmazták a bilincset, ezért a panasz alaptalan.

6. A mobiltelefon használata

Az Rtv. 17.§ (1) bekezdése szerint „A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. „

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése értelmében „Ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint „A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.”

A III. rendű panaszos kifejezetten sérelmezte, hogy a rendőrség nem engedte meg neki, hogy az intézkedés során használhassa a mobiltelefonját, így nem tudta értesíteni az ügyvédjét. A panaszos előadta, hogy a rendőrök kifejezetten megtiltották neki a telefonhasználatot. A rendőrök pedig egyszer csak testi kényszer kifejtésével kicsavarták a kezéből a mobiltelefonját.

A Panasztestület az állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőrség nem határozta azt meg, hogy milyen jogalappal kívánja a III. rendű panaszost a mobiltelefon-használatában korlátozni, így a Panasztestület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét állapította meg.

A Panasztestület döntésével az alábbiak szerint nem értek egyet.

A rendőri jelentés szerint a rendőrök megkérték a III. rendű panaszost, hogy ne használja az intézkedés során a mobiltelefonját, amelyet egyébként folyamatosan nyomkodott és a fülénél tartott. A III. rendű panaszos a rendőröknek azt mondta, hogy az ügyvédjét szerette volna felhívni, de amikor megkérték arra, hogy tegye el a telefonját, akkor a panaszos hirtelen futásnak eredt.

A mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot figyelembe véve megállapítható, hogy a III. rendű panaszos a rendőri intézkedés során előállítás alatt állt. A panaszos ellenszegülő magatartására és zaklatott lelkiállapotára tekintettel célszerű volt a rendőrök részéről a panaszos mobiltelefonálásának megakadályozása, illetve nem lehetett előre látni vagy kiszámítani azt sem, hogy a panaszos szökést kísérel meg, ezért szakszerűen döntött a rendőr akkor, amikor felszólította a III. rendű panaszost arra, hogy a mobiltelefonját ne használja. Az előállítás során történő befogadaskor az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján a fogvatartottat egyébként is nyilatkoztatja a befogadást végző rendőr arról, hogy hozzátartozója vagy jogi képviselője értesítését kéri-e.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panasz e tekintetben is alaptalan.

VI.

A Panasztestület az állásfoglalása elkészítése során az előállítás arányosságát is megvizsgálta.

Tekintettel arra, hogy a panaszos ezt a kérdéskört nem sérelmezte, a beadványában konkrétan meg sem említette, ezért azt érdemben nem vizsgáltam, ugyanis a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy „A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”.

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint „(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatasköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) és (7) bekezdés, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés a) és c) pontjai és (2) bekezdés, 178. § i) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja, 33. § (7) bekezdés, 50. §;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 93/A. (2) bekezdés, 92. § (1) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 18. § (1) és (2) bekezdése, 37. §, 16. § (1) bekezdés, 48. §, 13. § (1) bekezdés, 33. § (2) és (3) bekezdés, 19. § (1), (2) és (3) bekezdés, 24. § (1) és (2) bekezdés, 17. § (1) bekezdés;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 10. § (1) és (2) bekezdése, 41. § (1), (6) és (7) bekezdése, 39. § (2) bekezdése, 30. § (3) bekezdése;
- szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 170. §, és a 216. § (1) és (2) bekezdése;

Budapest, 2016. január 11.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos